

Lidingöpolitiken

Grundad 2011

I detta nummer av Lidingöpolitiken:

- Lidingö utan hem
- Sagt och gjort
- När började vi krama ISAF?
- Lidingöbanans framtid
mycket mer

**10 sidor
politik med
fokus på
Lidingö!**

Redaktören reflekterar

Det är med glädje jag skickar ut detta första numret av *Lidingöpolitiken*!

Vi hoppas att ni läsare finner denna tidning både fylligare och mer flytande än tidigare nummer. Det finns mycket att skriva och mycket att tala om. Självt är jag lite deppad över händelserna kring Dominique Strauss-Kahn. En ikon för oss vänsterekonomer som visar sig inte kunna hantera sin libido eller ha respekt för andra människor. Men bättre dömd än gömd, och de socialister i Frankrike som kräver att han ska släppas har jag ingen sympati för. Detta bör dock inte ta fokus från allt det andra som händer. Libyen, Afghanistan, arbetslösheten som Sverige, sin makalösa tillväxt till trots, inte kan (eller vill) få ner samt allt det andra. Jag vet att även om vi nog tycker lika i en hel del frågor så tycker vi nog olika i många andra. Jag hoppas därmed att denna nya Lidingöbulletin kan bidra till att diskussionerna både ökar och breddas. Så om du har något som du vill säga, vänta inte, utan skicka in det till mig på johan.b.lidingopolitiken@gmail.com och gör din röst hörd!

/Johan Båge, redaktör

Innehåll i Lidingöpolitiken nr. 2-2011

<i>Redaktören reflekterar</i>	2
<i>Inledaren</i>	3
<i>Sagt och gjort</i>	5
<i>Lidingö utan hem</i>	6
<i>Lidingöbanans framtid äntligen säkrad!</i>	7
<i>Vad nu då?!</i>	7
<i>Recenserat</i>	8

Om Lidingöpolitiken

Redaktion: Johan Båge, Ida Luther Näsholm,
Jonas Lundgren

Ansvarig utgivare: Ida Luther Näsholm

Redaktör: Johan Båge

Utgivningsår: 2011

Tryck: Vänsterpartiet Storstockholm, Kungsgatan
84.

Kontakt: redaktionen.lidingopolitiken@gmail.com

Hemsida: www.lidingopolitiken.blogspot.com

*Lidingöpolitiken ägs av Vänsterpartiet Lidingö,
Lidingös lokalförening av Vänsterpartiet.*

**Skicka gärna in
debattartiklar, insändare
eller kortare svar på tal till
johan.b.lidingopolitiken@gmail.com**

Inledaren

Varför verkar det som om en så stor del av alla arbetsgivare är ondskefulla monster?

Vad är det som gör att en så stor del av dem tror att de har rätt att utnyttja och lura oss, behandla oss som horor, betala för sig och sedan kasta bort oss?

Själv är jag inne på min tredje ondskefulla (fd) arbetsgivare; en äldre manlig egen företagare som helt uppenbart tycker sig vara lite förmer än alla andra arbetsgivare och människor som måste följa den svenska lagstiftningen, och som tycker sig ha rätt att lite hejvilt efter eget tycke hitta på sina egna anställningsformer... En annan var den feministiska/socialistiska organisationen som inte bara hade den härliga inställningen att det man betalat för och följaktligen köpt (dvs de anställda) får man utnyttja och göra vad man vill med utan även nöjde sig med att, för ett heltidsplus-jobb, betala ut en liten pittoresk lön på 12000kr före skatt, och antagligen tänkte sig att de anställda unga kvinnorna skulle betala sina räkningar med den tillfredställande känslan av att arbeta för något man tror på. Eller så tänkte man sig att de unga anställda kvinnorna säkert hade någon pappa eller man som kunde skjuta till de pengar som behövdes för att de unga anställda kvinnorna skulle kunna klara sin ekonomi, överleva och försörja sig själva och sina eventuella barn. Alternativt bekymrade de sig inte alls om de anställdas överlevnad, eller såg någon feministisk/socialistisk motsättning i arbetsvillkoren, ty de anställda hade ju trots allt tackat ja till tjänsterna självmant, och dessutom var arbetet ändå så påfrestande att den normala anställningstiden för tjänsterna var omkring ett år per anställd, så att de anställda så att säga ändå skulle slutförbrukas på arbetsplatsen var redan intänkt i arbetsgivarens övergripande system. (När vi i fackklubbstyrelsen skulle omförhandla dessa bisarra villkor med arbetsgivaren i ett nytt kollektivavtal menade klubbstyrelsen att vi gudbevars inte kunde *ställa krav* på arbetsgivaren så att den blev ledsn – ty majoriteten av fackklubbsstyrelsen satt även i arbetsgivarens organisationsstyrelse och kände sig tvungna att bidra med någon form av balans...)

Det kanske är mina egna referensramar, men jag får en allt starkare känsla av att unga män klarar sig något bättre i arbetslivet och på

arbetsmarknaden. Att de mer sällan blir sådär uppenbart utnyttjade och lurade, bespottade eller nedtryckta. Att de kan bibehålla en något positivare inställning till förvärvsarbete än vi andra och där deras arbetsliv trots allt verkar funka ganska bra. Kanske uppfattas deras så kallade framåtanda när de ställer krav som någon slags självklar sundhet? Kanske är vägen redan beredd för dem, kanske är det gamla könsroller och upplevelser av män som potentiella familjeförsörjare som spökar? Kanske är det bara så att människor med penis inte gärna lurar och utnyttjar andra med penis? Antingen för att de är rädda för att få stryk tillbaka av någon i samma fysiska liga, eller så känner de någon slags otäck ryggdunkarsolidaritet med sina manliga anställda.

Men i slutändan är vi ändå fast i samma system; ett samhälle uppbyggt på och kring en idé om att alla människor måste förvärvsarbete för att överleva, om att man måste sälja en del av sitt liv - sin tid - för att få fortsätta leva och där ingen kan välja att leva sitt liv på något annat sätt. Vi kommer inte undan att köpa el, mediciner och annat som vi inte på eget initiativ och förmåga kan skapa åt oss själva; vi kan inte välja bort att vara en del av arbetsmarknaden hur dålig den än är eller hur dåligt den än passar oss som människor. Vi lever under ett totalt tvång och själsligt förtryck utan 4 några verktyg för att komma undan. Och inte nog med att vi tvingas sälja oss själva för rätten att leva och är tvingade till livslång prostitution, vi ska tydligen också acceptera att inte kunna överleva ekonomiskt på den futtiga lilla lönen som ges åt oss, acceptera att bli illa behandlade och kränkta i vårt förvärvsarbete och kastas bort som sopor på arbetsmarknadens avfallshög när arbetsgivaren i arbetsrättslig mening våldtagit oss färdigt! Efter att ha följt SVTs och Uppdrag granskningens senaste reportage om dagens svenska arbetsmarknad står det klart att gränserna mellan verklig prostitution och kriminalitet och de jobb och slavkontrakt unga erbjuds är på väg att suddas ut och grumlas - vad blir tillslut skillnaden mellan att ha ett riktigt arbete och att tjäna sina pengar på samhällets skuggsida om riskerna storleksmässigt börjar närma sig varandra medan den konventionella lönetryggheten blir allt lägre? Om dagens unga går till sina förmodat trevliga kontorsarbeten där de i smyg gråter i sina ergonomiskt utformade skrivbordsstolar, känner sig behandlade som horor av en ondskefull köpare och inte kan leva på sina löner, vad ska hindra dem från att öppet

leva liknande liv utanför den konventionella arbetsmarknaden?

Om inte ens tryggheten eller det mänskliga värdet är större i arbetslivet än på den kriminella marknaden, vad ska då arbetsmarknaden konkurrera eller locka med?

Det är ju inte utan att man önskar att man vore född i en mer hårdför tid som man följer utvecklingen, en tid där arbetsmarknadens principer tydligare ställdes på sin spets och den som valde bort solidariteten gentemot arbetskamraterna eller modet att våga stå upp för sina rättigheter mobbades ut av sina kollegor och svartlistades som förrädare hos stadens hela yrkeskår. Till ett samhällssystem där man var mer rädd för sina arbetskamrater än sin arbetsgivare och där även de fega och rädda, eller de som inte begrep bättre, solidariskt tvingades ställa krav, inte bara för att överleva rent ekonomiskt då kraven var nödvändiga utan för behålla någon form av självrespekt och mänsklig värdighet, liksom samhörighet och gemenskap. Även om man kanske inte kan ställa samma krav på alla människor när det kommer till att göra motstånd, ställa krav eller stå upp för sina rättigheter måste man ändå tillåta sig själv att få undra över dagens (missriktade?) solidaritet och daltande med de så kallade fega fjäskaporna som finns på de flesta arbetsplatser. De som arbetar mer än vad de är anställda för att göra så att arbetsgivaren får möjlighet att kräva orimliga insatser även av de andra, de som hellre går till socialen när lönen inte räcker till de nödvändigaste räkningarna än att kräva högre löner, eller flyr från de dåliga arbetsvillkoren eller arbetsgivarens respektlösa beteende mot anställda genom att hoppas att allt ska bli bättre bara kontoret får nya gardiner – vad är det de tror att de ska uppnå genom underkastelse? Hur långt tror de att de ska komma på fjäsket? Väntar de på att arbetsgivarens goda fe ska stiga ner från himlen och plötsligt befria dem från orättvisorna? Vad är de så rädda för, hur mycket värre kan stämningen på arbetsplatsen egentligen bli?

Är solidaritet något man ska kunna komma undan bara för att man är feg och konflikträdd? Ska enskilda fjäskapor på en arbetsplats indirekt kunna se till att ingen kritik kan yttras eller förverkligas då arbetsgivaren alltid kan använda dem som exempel på arbetsvillkorens förträfflighet – fjäskaporna är ju till synes nöjda och kritikerna bara besvärliga eller lata upprorsmakare! Det är inte heller helt utan att man undrar över hur arbetsgivarna tänker; de

kan väl, kära nån, ändå inte tro att vi arbetar endast för att tillfredsställa oss själva?! 5 Vi lever i ett totalt rådande systemfel, men det är bara vi själva som har lösningen. Kanske ska man istället för att arbeta fackligt ta sig en allvarlig funderare på sin framtida försörjning i ett större perspektiv och planera för ett liv som hemmafru åt någon man som stryks medhårs på arbetsmarknaden, skapa rabalder och propagera för en feministisk helomvändning i arbetslivet enligt slogan "hellre ekonomisk beroende av en man som bryr sig om en än av en arbetsgivare som inte gör det"?

Att som ung kvinna lönearbeta lönar sig tydligen inte! Och man måste undra: Vart är samhället på väg när ungdomarna mumlar om att det var bättre förr?

/Ida Luther Näsholm, ansvarig utgivare

Sagt och gjort

Vänsterpartiet Lidingös aktiviteter sedan förra numret.

- Partiföreningen har haft årsmöte den 12/3. På mötet valdes ny styrelse och ny valberedning enligt följande: ordförande: Ida Luther Näsholm (omval) kassör: Sven-Erik Wånell (nyval) medlemsansvarig och presstalesman: Jonas Lundgren (omval) mötesansvarig: Helene Gate (omval) ledamot: Johan Båge (omval) ledamot: Birgitta Ehlin (omval) nya valberedare blev Anita Dorazio (omval) och Mona Trumstedt (nyval). Till revisorer valdes Lasse Månsson och Kjell Fransson.

- Partiföreningen har kritiserat Valprövningsnämndens beslut att inte bevilja omräkning av rösterna från kommunalvalet 2010. En debattartikel angående partiföreningens kritik mot valprövningsnämnden undertecknad av Ida Luther Näsholm, Jonas Lundgren, Johan Båge och Sven-Erik Wånell har publicerats på nyhetssiten Newsmill och ett pressmeddelande med partiföreningens kritik har också publicerats av den lokala nyhetsförmedlingen Lidingösidan.se.

- Partiföreningen deltog också i partidistriktets årskonferens i landstingshuset den 19-20/3. Under konferensen representerades partiföreningen av Mona Trumstedt och Jonas Lundgren (lördagen) och Helene Gate och Jonas Lundgren (söndagen) samt av Ida Luther Näsholm som representerade distriktsstyrelsen. Till årskonferensen hade Lidingö partiförening undertecknat två motioner varav den ena bifölls och den andra ansågs besvarad av årskonferensen. Under årskonferensen valdes också Jonas Lundgren till redaktionskommittén i vilken han tjänstgjorde som föredragande för årskonferensens uttalanden till media. En medlem i vänsterpartiet Lidingö, Martin Hofvenberg valdes till ersättare i distriktsstyrelsen.

- Vänsterpartiet Lidingö driver den lokala kampanjen *Heja Allmännyttan* vidare. Kampanjen har resulterat i en fin kampanjsida på vänsterpartiets hemsida på internet och i en debattartikel i Lidingö Tidning.

- Föreningens medlemmar deltog i 1 majfirandet vid La Mano och i partiets centrala demonstrationståg från Medborgarplatsen till Kungsträdgården, dock utan egen banderoll för första gången på länge. Under 1:a majfirandet i Kungsträdgården anslöt sig en ny medlem till partiföreningen.

- Partiföreningen har, med Sven-Erik Wånell som drivande kraft, lämnat in ett remissvar på miljöplanen för Lidingö stad 2011-2020 som undertecknats av Ida Luther Näsholm i egenskap av ordförande för Vänsterpartiet Lidingö.

Vänsterns remissvar går i korthet ut på att vi inte anser att miljöplanen är tillräckligt konkret, den saknar mätbara parametrar. Partiföreningens kritik finns också redovisad i en debattartikel publicerad i Lidingö Tidning. Remissvaret i sin helhet kan läsas på Vänsterpartiet Lidingös hemsida.

- En studiecirkel har inletts i partiföreningen. Hittills med två tillfällen avklarade hemma hos Helene Gate den 16/4 och 19/5. Jonas Lundgren höll i det första mötet föredrag över temat "är du rädd antirasist?". Den 19 maj hölls temamötet "fult folk" med Ida Luther Näsholm som cirkelledare. Ett tillfälle av studiecirkeln återstår med följande tema "hur bygger man en rättvis politik utan att rättigheter ställs mot varandra?"

EFTERLYSNING!

Är du en av våra äldre medlemmar?
Jonas Lundgren håller på att skriva en bok om partiföreningens historia. Har du material från äldre tiders Lidingövänster, flygblad, protokoll, bilder eller annat? Allt material kan vara av intresse för historieskrivningen, speciellt material daterat före 1970talet.

Kontakta gärna Jonas Lundgren om du har sådant material och inte redan varit i kontakt med honom i detta ärende.
jonas.lundgren@vansterpartiet.se

Tack på förhand, historien är vår, tillsammans!

Kommande möten och aktiviteter med Vänsterpartiet Lidingö:

30 maj bevakning av fullmäktige, sessionssalen
16 juni temamöte; hur motiverar vi solidariteten? Dessutom knytis!

20 juni bevakning av fullmäktige, sessionssalen
25 aug medlemsmöte – höstplanering

29 aug bevakning av fullmäktige, sessionssalen
30 aug manusstopp medlemstidningen 3/2011

6 sept temamöte; hur bygger man en politik utan att rättigheter ställs mot varandra?

(Möten hålls från klockan 19:00 hemma hos Helene Gate på Oskarsvägen 16 om inget annat anges)

Vid temamötet den 16/6 hålls inte bara ett spännande föredrag utan även knytis, tag med något gott så delar vi!

Lidingö utan hem

Lidingöhem är Lidingös allmännyttiga bostadsbolag. I år övergår ännu en bit av bolagets fastighetsbestånd, Kantarellen 11, i Högsätra till bostadsrättsmarknaden. Anklagelser från bland andra Lidingöpartiets ordförande Lars H. Ericsson och socialdemokraten Mårten Dahlberg gör gällande att Lidingöhems fastigheter sålts till underpris.

Den kommunpolitiska majoriteten anförd i denna fråga av Björn Samuelsson, Lidingöhems och kommunfullmäktiges ordförande, försvarar sig med att det finns fler hyresrätter än bostadsrätter i kommunen, ett argument som är helt riktigt men inte beskriver hela sanningen. Efter utförsäljningen av Kantarellen 11 i Högsätra finns fortfarande fler hyresrätter än bostadsrätter i Lidingö. Däremot finns bara 7 % av dessa i allmännyttan, resterande ägs av privata hyresvärdar som John Mattson Fastighet AB, Lasen och Heba.

Moderaterna, som fram till valet 2010 var allsmäktiga i kommunpolitiken har kunnat luta sig tryggt mot partiets kommunpolitiska program från 2002. Men nu har något plötsligt hänt. I mitten av april avslöjade Svenska Dagbladet att den grupp inom moderaterna som arbetar med att ta fram förslag till nytt kommunpolitiskt program till partistämman hösten 2011 kommer att förespråka att partiet ändrar sin syn på kommunalt ägande ganska radikalt. Enligt förslaget ska moderaterna verka för visst ägande av bostadsbolag, vs-nät och fjärrvärmenät. I två av dessa fall har Lidingömoderaterna problem; man har en allmännytta, men den inskränks i princip till servicelägenheter och man har sedan länge sålt ut sitt fjärrvärmenät till Fortum.

Hyresgästerna provas hårt i Lidingöhem. I april 2011 förhandlades åter hyran. Trots det stora överflödet i bolagets kassa efter försäljningarna under de senaste åren krävde bolaget en femprocentig hyreshöjning. Höjningen stannade efter förhandlingar med hyresrättsföreningen vid 2,9 % men bolagets ordförande Björn Samuelsson deklarerade att man kommer att fortsätta kräva hyreshöjning under överskådlig tid.

Situationen för Lidingös allmännyttiga bostadsbolag och dess hyresgäster är mörk och från den politiska oppositionen i fullmäktige görs ytterst lite för att påverka. Utanför fullmäktige driver vänsterpartiet den webbaserade kampanjen Heja Allmännyttan. Trots det lilla inflytande partiet har över politiken i kommunfullmäktige efter mandatförlusten 2010 har an gott hopp om att kunna påverka politiken genom opinionsbildning. Om partistämman i höst leder till någon moderat kursändring i politiken kring Lidingöhem återstår att se.

/Jonas Lundgren

Lidingöbanans framtid är äntligen säkrad

Hade vänsterpartiets representant i kommunstyrelsen fram till 2010, Sven-Erik Wånell, varit något lite mer bombastiska hade han på ett medlemmöte sagt något i stil med "kamrater, vi vet att kamp lönar sig".

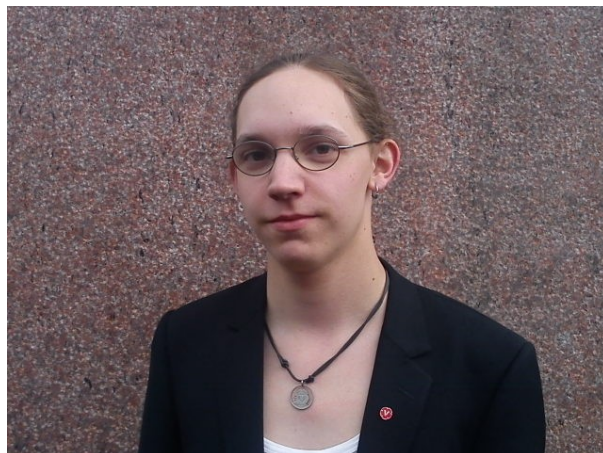
Kanske är det lika bra att Sven-Erik Wånell är av garvat proffs än bombastisk megafonpolitiker, men likväl är segern ett faktum. Lidingöbanan är en stark del av kommunens profil men trots det ofta ifrågasatt. I och med ett avtal mellan SSL och Lidingö stad är Lidingöbanans framtid nu säkrad. De partier som allierade sig till Lidingöbanans försvar var Moderaterna, Folkpartiet, Vänsterpartiet och Kristdemokraterna.

Nu står det klart att Lidingöbanan kommer att vara kvar, fast som Spårväg city, en spårväg ovan jord mellan Gåshaga brygga och Norrmalms torg. De som kanske känner sig gladast är Vänsterpartiet som i tre omgångar kämpat för Lidingöbanans överlevnad och dessförinnan för borttagandet av broavgiften under 1920-1930talet som efter en tids kamp togs bort efter en riksdagsmotion från den vänsterpartistisk ledamoten Erik Eriksson.

/Jonas Lundgren

Vad nu då...

– när började vi krama ISAF?

Jag har all respekt för våra vänsterpartistiska riksdagsledamöter, men ibland undrar jag hur mycket man får falla till föga för den parlamentariska majoriteten utan att man framstår som självutplånande och politiskt förvirrad. Detsamma gäller tyvärr också partistyrelsen. Mitt påhopp kan, såhär i inledningen verka något plumpt, men låt mig förklara anledningen till denna min irritation. Det handlar om kontakt mellan partiets fotfolk och partiets ledning och om partiets relation till historiska fakta.

ISAF och NATO har aldrig setts med blida ögon av vårt parti, men historien visar ett undantag, den första omröstningen om svensk trupp i Afghanistan. Efter detta historiska snedsteg, som gladeligen används av ledarskribenter som Per Gudmundsson och Peter Wolodarsky för att misstänkliggöra och ironisera över det vänsterpartistiska krigsmotståndet, återupprepar sig nu historien. Det är som att vi är det enda politiska parti i Sverige som inte kan lära av historien. I och med det svenska intåget i Libyen har vänsterpartiet, till skillnad från sina svenska socialistiska lillebröder i SKP, Kommunistiska Partiet, Svenska Clartéförbundet och Rättvisepartiet Socialisterna, åter gjort vår antiimperialistiska politik en otjänst. Visst ska Kadaffi bort, precis som talibanerna, Shahan av Iran, Pinochet, och alla de andra. Men om man bara slänger ett öga på de historiska konsekvenserna av militära insatser i tredje världen under 2000talet ser man prov på att det västerländska engagemanget ingalunda är så hyggligt och idealistiskt som man vill göra gällande. Libyen, Irak och Afghanistan har tre

saker gemensamt; diktatur, utsatt läge och olja. Tre goda anledningar till krig och ockupation som egentligen bör läsas baklänges; Olja är det som från början väckt intresset för dessa länder i västvärlden, ett utsatt läge är det som gör det relativt riskfritt, inga risker för större egna förluster, att gå in i landet med militärmakt och diktatur är det som ska legitimera och rättfärdiga den i det närmaste kolonialistiska ockupationen som följer i krigets spår. Ockupationen i Afghanistan har pågått sedan 2001, om man bara ville väl och var hyggliga, hur kommer det sig då att utländska styrkor inte lämnat landet idag 10 år senare?

/Jonas Lundgren, krönikör

- **Jonas hackar:** Oförnuft och okunnighet som leder till ifrågasatt trovärdighet i frågor som har med krigsmotstånd att göra.

+ **Jonas backar (upp):** Asylkommittén och Läkare i Världen som gör sitt bästa för att reparera de skador som svenskt oförstånd är med om att skapa. Sorgligt att en av de drivande krafterna i krigshetsen är vårt eget parti...

Recenserat!

Hemligheten, av Rainer Hartleb & Staffan Lindqvist (1982)

Hemligheten är en modern liten dokumentärklassiker på 55 minuter om hur det var att vara ung i Sverige under Ebba Gröns och Grisen Skrikers tid. Vi får följa Hasse som vill bli musiker och är med i ett allt mer känt punkband, ett par av hans vänner och Hasses flickvän Johanna som försöker hitta plats att existera i samhället, inom och bortom de villkor som den sociala ordningen ställt upp, inom och utom Hasse och hans värld. Filmens genomgripande tema är de existentiella frågor som denna generations unga bar fram genom samhället som det såg ut då, frågor som alltid funnits; om hur man rättar in sig i ordningen och hur man bryter mot den för att världen ska gå framåt, frågor som också på många sätt bleknat bort sedan dess och blivit ett tecken på något annat, eller bara försvunnit i ett allt starkare mediebrus.

En annan tråd genom berättelsen är de mänskliga relationerna mellan huvudpersonerna, hur de slits mellan varandra, gemensamma och egoistiska drömmar och de egna idealen. Hasses band blir alltmer kända, men sviker han konsten och dess mening? Står han på scen för att han måste uttrycka sig eller har han blivit en föraktad Svensson som spelar för att synas och tjäna pengar till sitt nya svenssonliv, är han etablerad och bekväm? Går han någonsin av scenen? Hasses kompis anklagar honom för att vara en svikare, men han svarar att "det är komplicerat med människor", och ja, inget kunde ju vara mera sant...

Hemligheten liknar till sin form de andra svenska stora dokumentärklassikerna som Stefan Jarls modstrilogi eller, för den delen, Hartlebs egna filmer om Jordbro, med en oerhört integritetsnära kamera som lyckas fånga deltagarnas innersta tankar och känslor och innehåller det som livet rymmer; kärlek och hat, förakt, starka viljor, liksom de enklare frågorna; Varför kan man inte namnen på de träd och fåglar man ser, och är det så jävla viktig att kunna det, egentligen? Måste man flytta ut på landet när man får barn, vad finns det för värde i alla sociala spel, och varför bryr vi oss egentligen? Finns det en tillvaro bortom dåtidens stereoapparat? Hemligheten visades på SVT den 4 maj och

ligger uppe på svtplay (www.svtplay.se) ytterligare några veckor efter det samt finns, som allt annat svt-material att beställa mot självkostnadspris från det egna arkivet.

Betyg: *Sevärd!*

PARASITEN av Fredrik Ljung

Parasiten är en bok byggd på blandade fantasier och verkliga erfarenheter. Den börjar med att Huvudpersonen, Henrik, tar examen från Handelshögskolan och får ett välbetalt jobb på ett finansföretag i Stockholm. Detta blir även början på

Henriks drogkonsumtion. Boken 15 följer honom i rask takt från stjärnskott till pundare. Själva handlingen är ganska klen. Man får knappt någon känsla för vem den riktiga Henrik, eller författaren, är och blir därmed inte särskilt oroad för huvudrollens allt mer mörka framtidsutsikter. Väl klar blir känslan stark att tänka "rätt åt'na" och slänga in boken i hyllan igen. Men mer gömmer sig under ytan. Som Handelsstudent så går mycket av jargongen och tankesättet igen och man ser tidigare kursare i flera av de uttalade meningarna i boken. Meningar som för någon ej insatt, kanske skulle tycka tillgjorda, överkliga och kliché. Detta gör boken intressant (om än för kanske en liten grupp), huvudpersonens agerande, som ju allmänt måste anses förfärligt, följer ganska rakt och logiskt från hans värderingar. Värderingar som innehas och försvaras av flera utav hans (verkliga) gelikar. En otippad kritik utav författaren som jag fortfarande undrar över om den är menad eller ej.

Nåväl. Tack vare dess snabba takt och någorlunda intressanta studieobjekt så kan boken rekommenderas. En varning dock: har du svårt för stekig handelssnack på Stockholms gator så bör du ej tillbringa 200+ sidor inuti ett sådant huvud. Såvida du inte vill blidka dina sadistiska andar.

Betyg: *Tänk efter innan du dyker!*

Lust & Last

Nationalmuseum 24 mars-14 augusti 2011

Studering och pensionärer 100 kr, övriga 120 kr, besökare under 19 år har fri entré. Under utställningen Lust & Last visar Nationalmuseum 200 verk på temat dygd, sex och erotik i konsten från 1500-talet och fram till idag. En del av verken kommer från de egna samlingarna, andra har lånats av privatpersoner. Utställningen innehåller allt från små nidteckningar ur privata brevväxlingar mellan Johan Tobias Sergel och Carl August Ehrensvärd, som aldrig varit tänkta att ses av andra än dem själva, klassiska 1700-talsporträtt målade för att visas upp för dåtidens allmänhet och en skämtsam illustrerad prislista från en bordell i det tidiga 1900-talets Tyskland till moderna filmkonstverk och installationer som *He was an assman, I guess* av Lars Nilsson och *This girl has inner beauty* av Lotta Antonsson, skapade för att ifrågasätta de egna ställningstagandena.

Lust & Last berör frågor som vem den erotiska konsten är skapad för och i vilken kontext den betraktats och verkat genom århundradena, vilka tabun den brutit mot och vilka myter den bekräftat, liksom hur detta över tid varierat och hur konsten varit både reaktioner mot rådande normer liksom i sig förevändningar för att få avbilda nakna människor, samtidigt som den använts som propagandaverktyg. I den meningen berättar Lust & Last inte bara historien om den erotiska konsten och propagandan utan även om konstens plats i samhället i sig. "Den moraliska undertonen gjorde nakenbilderna rumsrena" berättar Nationalmuseum själva om en del av verken. "Vem har rätten att titta och vem äger blicken?" undrar man och visar både verk från männens privata rum och garderober och av moderna kvinnliga konstnärer.

Trots skylten på entrédörren som varnar för stötande material är Lust & Last varken provocerande eller särskilt kontroversiell – snarare ligger fokus på fascination och undersökande av den egna tolkningen och lusten och dess olika framställningar (liksom på politisk korrekthet i frågan?). Lust & Last ställer frågor och svaren ligger naturligtvis hos betraktaren själv. Klientelet är ovanligt blandat (för att vara Nationalmuseum) och trots att jag hör några äldre damer viska om att det är många unga kvinnor på utställningen är Lust & Last en utställning som på ett genuint sätt känns skapad för alla åldersgrupper just därför att den handlar om att göra egna tolkningar och gränsdragningar samt om hur man uppfattar den sexuella konsten och lusten i sin egen, både personliga och politiska eller tidsenliga, kontext.

Höjdpunkter och verk som förtjänar lite extra uppmärksamhet under utställningen är de stora foto- och filminstallationerna, t ex Lars Nilssons Vid mitten av min levnadsbana befann jag mig i en mörk skog, där betraktaren tillåts vara just en öppen betraktare fri att skapa en egen tolkning av det man ser, liksom experimentet med internetporr där människorna i bilderna censurerats bort och kvar finns; ja vadå? Kan man lura betraktaren? Svårare att ta till sig (i sammanhanget) är 1700-tals porträtten som i dagens kontext verkar fullständigt meningslösa och intetsägande – för vad berättar de för oss, kan de vara annat än en jämförelse över tid? Ett historiskt märke över hur allt var eller låtsades vara förr? Vi kan bara fungera och uppfatta inom våra egna referensramar, och dessa verk lämnas ensamma omöjliga att betrakta i den kontext där de en gång skapades, vilket i bästa fall blir lite

sorgligt, eller i sämsta fall ett rent betraktande av ”gamla porträtt”

Betyg: *Det finns ingen anledning att inte besöka denna allmängiltiga utställning!*

Deadline för nästa nummer av Lidingöpolitiken är den 30 augusti. Insändare och debattartiklar samt annat insänt material bör vara skickat till redaktionen innan dess. Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera insänt material! Tveka inte att skicka in; bilder, artiklar, repotage eller krönikor